

Ο πατήρ

Θεόφιλος, κατά κόσμον Θεοδώρητος, γεννήθηκε το 1777. Ασκούσε το επάγγελμα του επιλοποιού, αφιέρωνε όμως πολύ χρόνο στο να εξυπηρετεί τους χριστιανούς, όταν προέκυπταν διαφορές με τους Τούρκους στο δικαστήριο, επειδή γνώριζε τέλεια την τουρκική γλώσσα.

Βλέποντας την ματαιότητα όλων των επιγείων, αναχώρησε για το Άγιον Όρος. Εισήλθε στην Μονή του Αγίου Παντελεήμονος, περίπου το 1800. Κατόπιν, πήγε στην Σκήτη των Καυσοκαλυβίων, όπου έζησε για έξι χρόνια. Αργότερα, τον καιρό της Ελληνικής Επανάστασης, έμενε στην Νέα Σκήτη.

Από όλους τους συνασκητές του, έλαβε ένα αγαθό και τιμητικό παρατσούκλι που τον συνόδευε ισόβια: «Αγία Ψυχή». Τον τίτλο αυτόν, του τον έδωσαν όσοι

έμεναν τότε στην Νέα Σκήτη για την εξαιρετική καλωσύνη του και για την ολοκληρωτική αγάπη του προς όλους. Γνωρίζοντας καλά τα τουρκικά, υπερασπίστηκε με επιτυχία πολλούς μοναχούς, ελευθερώνοντας άλλον από τον θάνατο και άλλον από κάποια δυστυχία. Συχνά, μάλιστα, κινδύνευσε να συλληφθεί ο ίδιος αντί των αδελφών του, για τους οποίους παρακαλούσε να σωθούν. Βλέποντας την μαρτυρική του διάθεση, πολλοί Τούρκοι έλεγαν:

-Γιατί ο μοναχός αυτός υπερασπίζεται ενόχους, που αξίζουν τιμωρία;

Και τον προέτρεπαν να απομακρυνθεί από το Άγιον Όρος, αλλά ο, πραγματικά, φιλάδελφος Γέροντας, ήταν έτοιμος να προσφέρει και την ζωή του ακόμη για τον πλησίον. Στην Θεσσαλονίκη, επίσης, υπερασπιζόταν τους Αγιορείτες και ελευθέρωσε πολλούς από την φυλακή. Επίσης, έσωσε και αρκετά χριστιανόπουλα από τον τουρκικό εξισλαμισμό, ένα από τα οποία έγινε αργότερα Ηγούμενος της Μονής Κουτλουμουσίου.

Από τα μαστιγώματα των Τούρκων είχε μείνει ανάπηρος· το χέρι του ήταν σπασμένο, η σπονδυλική στήλη κυρτωμένη και όλο το σώμα του καταπληγωμένο...

Την εποχή της Επανάστασης, από τους ελάχιστους κατοίκους που είχαν μείνει στην Νέα Σκήτη έλειπαν τα πάντα και ιδιαιτέρως το ψωμί· οι Πατέρες, τρέφονταν με κάστανα και χόρτα. Μια φορά, ήρθε κάποιος υπάλληλος του Πασά της Θεσσαλονίκης και η «Αγία Ψυχή» του είπε:

-Να ενημερώσεις τον πασά ότι εμείς πεθαίνουμε από την πείνα, αλλά και οι στρατιώτες σας δεν έχουν τί να φάνε· ας στείλει σιτάρι!

Κι από τότε ο πασάς άρχισε να στέλνει ψωμί!...

Όλοι, φοβούνταν τους Τούρκους και την αγριότητά τους. Αλλά, η «Αγία Ψυχή», είχε ιδιαίτερο θάρρος και υπερασπιζόταν άφοβα τους πάντες. Πολλές φορές οι Τούρκοι έπραξαν κατά την επιθυμία του, αλλά μερικές φορές τον ξυλοκόπησαν άγρια. Όταν ο Πασάς πληροφορήθηκε ότι στο Άγιον Όρος έμεναν πολλά αγόρια, διέταξε να τα συγκεντρώσουν όλα. Συνέλαβαν τότε περίπου τριακοσίους δοκίμους και λαϊκούς, τους οποίους εξισλάμισαν στην Θεσσαλονίκη. Η «Αγία Ψυχή» ήταν εκεί, τους είδε πριν τελεσθεί ο εξισλαμισμός και είπε στον πασά:

-Γιατί συγκέντρωσες τα αγόρια;

Κι αυτός του είπε:

-Ο προφήτης μας ο Μωάμεθ, διέταξε αν βρούμε κανένα χριστιανόπουλο να το πείσουμε με ωραία λόγια να δεχθεί την πίστη μας· κι αν συλληφθεί, τότε να το εξισλαμίσουμε με την βία. Να, πώς, ο προφήτης μας, μερίμνησε για την εξάπλωση της πίστης μας!

Ο πατήρ Θεόφιλος, αντέδρασε ακαριαία:

-Ο προφήτης σας, σάς οδηγεί κατευθείαν στην κόλαση κι εσείς τον υπακούετε!

Ένας Τούρκος θέλησε να τον φονεύσει επί τόπου, αλλά, την τελευταία στιγμή συγκρατήθηκε...

Κάποτε, στο Άγιον Όρος, ο Μπιλέ-Πασάς ρώτησε ενώπιον όλων την «Αγία

Ψυχή»:

-Πώς βλέπετε τον προφήτη μας, τον Μωάμεθ;

-Εμείς, δεν έχουμε τίποτα μαζί του· αυτό, αφορά εσάς! είπε εκείνος.

-Και, τί πιστεύετε για τον Χριστό;

-Πιστεύουμε ό,τι ακριβώς Αυτός είναι: ο αληθινός Θεός, ο Οποίος δημιούργησε τον ουρανό και την γη, τους αγγέλους και τους ανθρώπους, την θάλασσα και όλη την κτίση.

Και ο Μπιλέ-Πασάς, παραδέχθηκε στον εκατόνταρχο της συνοδίας του:

-Συζήτησα με πολλούς Έλληνες, αλλά από κανέναν δεν άκουσα τέτοια λόγια! Αυτός, πρέπει να είναι ξεχωριστός άνθρωπος!...

Θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς, ότι, με την φυγή των Τούρκων από τον Άθωνα, όλοι αυτοί, τους οποίους η «Αγία Ψυχή» είχε πριν βοηθήσει, θα προσπαθούσαν να του το ανταποδώσουν το συντομότερο. Έτσι, θα εξασφάλιζε τα προς το ζην μέχρι το τέλος της ζωής του. Κάτι τέτοιο, όμως, δυστυχώς δεν έγινε! Όταν τον ρώτησαν «γιατί ζει με τέτοια φτώχεια;», αυτός είπε ότι, «σχεδόν πουθενά δεν πηγαίνει, επομένως λίγοι πια τον γνωρίζουν και τον βοηθούν».

Εξαιτίας κάποιων ενδοαγιορειτικών προστριβών όσο αφορά τους φόρους που επιβάλλονταν και λόγω της γενναίας αντίδρασης που επέδειξε η «Αγία Ψυχή» σε αυτό το άδικο καθεστώς, του αφαίρεσαν την Καλύβη που είχε στην Νέα Σκήτη και αυτός έμεινε χωρίς να έχει απολύτως τίποτε! Ήρθε όμως φώτιση από τον Κύριο στον Γέροντα Μελέτιο του Κελλιού του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου και τον δέχθηκε στην κατοικία του, κρατώντας τον, μάλιστα, σαν Γέροντα! Η «Αγία Ψυχή», ένιωθε γι' αυτό βαθειά ευγνωμοσύνη, μέχρι που αναχώρησε για την αιωνιότητα, το έτος 1870...

[Περομονάχου Αντωνίου: «Βίοι Αθωνιτών του 10^{ου} αιώνας», τόμος β', κεφ. 17ο, σελ. 248-252, Α' έκδοσις, Ιερού Μετοχίου «Ευαγγελισμού της Θεοτόκου», Ορμύλια 1995.]

ΕΙΛΗΤΑΡΙΟ

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com